

T(R)ÒPICS

Carta a Blanche Dubois

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Bonjour tristesse: Desitjo estigués bé en el manicomi que et protegeix de la crueltat exterior. Vull pensar que tens la teva cort de cavallers amables que t'atenen com volies quan vagarejaves pels carrers de New Orleans, de braçet de la teva germana Stella, que, malgrat haver-te tancat al sanatori, t'adorava. Han passat uns quants anys des que vas pujar a aquell tramvia anomenat Desig per fer transbord a un altre que llua un nom desassossegant: Ce-

mentiri. El vas burlar baixant als Elysian Fields que no s'assemblen res als Camps Elisis parisencs...

Papà Tennessee Williams et va malcriar. L'educació afrancesada de senyoreta del sud no s'adiu amb la realitat d'un món canviant, aliè a la urbanitat. Em disculparàs la franquesa, però la teva rebesàvia Scarlett O'Hara, tot i allò que el vent s'endugué, se'n va sortir millor que no pas tu. El teu primer error, permet-me, va estar dedicar-te a la pedagogia. Què hi fa una damisel·la exercint de professora de llengua i literatura a Secundària? Segona pífia, casar-te amb un jovencell delicat, sí, però al qual li anaven més el homes que no pas tu,

Blanche Dubois. Fina, tirant a cursi, princesa Blanca del Bosc. El tercer desencert, fer-te culpable del suïcidi del marit. Després, voler remuntar-ho actuant de papallona nocturna a la llum i la calor de cavallers grollers. I finalment, anar a raure al domicili del teu cunyat Stanley Kowalski, un polonès més *prima donna* que tu. Com bé vas definir-lo, l'Stanley és un supervivent de l'Edat de Pedra: mascle prepotent i petulant que quan no obté el que vol, pega i plora. Avui, Blanche, d'això en van plens diaris i telediaris. Se'n diu violència de gènere. Et va crucificar primer per tot seguit violar-te mentre la seva dona Stella, la teva germana, paria el seu

fill a l'hospital, aquella nit. Però no t'enganyis. Tan bon punt el vas veure, l'Stanley et va atreure. El temies, però vas oblidar que *"tota por amaga un desig"*. Volies i dolies. Conservar el teu món de maneres tradicionals que s'esfondrava –la identitat com a dona exquisida– i l'atracció per la rudesia d'una jungla urbana de violència normalitzada.

Blanche, has estat la Bella Dorment d'un bosc on fa temps que no hi transiten prínceps blaus. En perdre la guerra, els del Sud vàreu perdre molt més: el dret a la vanitat. Intentaves construir una nova vida, però la realitat és tossuda. Com tu cantes, *"El món és un circ tan fals com allò que puguis imaginar"*. Que es pot pujar a un tramvia anomenat Desig, però el trajecte és massa curt. Queda't al manicomi, Blanche. El panorama ha empitjorat. *Et constant jusques à la mort.*